

moments se m'acostà, jovenívola i alegre; era jove i hermosísima, i vora d'ella semblava i veia al meu amor. Per atraure-la, per enamorarla vaig dir-li: ¡Oh hermosa ninfa que aixís goses de les coses de l'amor! Digna't acostar-te perquè pugui sentir-te...

Ella somrient, a l'últim em digué: Parla, suplica, si vols saber quelcom perquè he vingut, carestic disposada a contestar-te totes les tevesp preguntes, jove somniador. He comparegut sols per a inspirar-te, no per a res més, no vegis pas en mí el teu amor material, que soc sols una deesa que t'inspirarà l'idealisme pur. Té, abriga't amb aquest vel tan blanc i immaculat; més no t'atancis ni provis de tocar mon cos... Soc aquí sols per a inspirar-te...

M'enamora't tant, que jo estava foll per ella. Corria al seu darrera adelerat quan per fi conseguí agafar-la..., volia amanyegar-la en mos braços, volia besar-la... quan de sobte se'm fongué..., al ensemps que la voira s'esvaia lentament...

MIQUEL JOSEPH I MAYOL.

EL CONGOST

Aixís es diu el riu que devallant de les muntanyes veïnes del Montseny passa per arrant de la vila.

La nostra riera és un dels quadres més captivadors i atraients als nostres ulls; quan l'aubada neix somrienta del llevant, es veu encara el riu envoltat i fosc per la calitja. Més tard, el sol daurat, que majestuós s'alça, esbandeix la boira i l'aigua fuma...

Els aucells, amb sos cants saludadors, saltironeijen per les encara humides pedres, buscant quelcom per menjar; l'aigua clara que brilla amb la claror del sol, serpenteja pel bell mig de l'amplada del riu; allà lluny els arbres forfolats, ensenyant ses arrels nues, se dobleguen poc a poc i besen les aigües que trontollen amb sonor suau, saltant per les enllotades pedres...

El sol va fent son etern camí. Ja escaïfa. Un vellet agegut de pit a un renossós bastó que aguanta amb descarnada ma, ve a rebre ses carfícies; una remada de coloms blancs que han eixit d'una masia propera se paseijen orgullosos, aterissant finalment en un camp en recerca de gra perdut...

L'astre de la llum se fa rogent, anant-se'n vers l'occident. Comença a bufar un vent fret, fent xiular els fils del telègraf i enrotllant les fulles seques. Cau el mantell del capvespre. Solament s'ovira la penombra i el pont superb que engolleix el riu, que resona fatídic a son pas un encreuament de ferros, com els ponts aixecadissos dels antics castells feudals de les llegendes.

J. GRAU.